

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Rijeci
Rijeka, Žrtava fašizma 7

Poslovni broj Povrv-587/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Rijeci, po sucu Katarini Bajčić Ivančević, u pravnoj stvari tužitelja-ovrhovoditelja SVEA EKONOMI d.o.o., OIB 17863542417, Ulica Damira Tomljanovića Gavrana 11, Zagreb, zastupanog po punomoćniku Branku Škarici, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika-ovršenika Damira Domijanija iz Rijeke, Ulica žrtava fašizma 12, OIB 57097164233, zastupanog po punomoćniku Marku Puhovcu, odvjetniku iz Rijeke, radi isplate, na glavnoj i javnoj raspravi održanoj 14. rujna 2026., temeljem čl. 335. st. 1. i 4. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 dalje: ZPP) po objavi dana 14. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Ukida se platni nalog sadržan u Rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave posl. br. Ovr-22143/2025 (sudski predmet), UPP/OS-Ovr-800/2025 (javnobilježnički predmet) od 21. listopada 2025. godine donesen od strane javnog bilježnika Marina Belavića, te se zahtjev tužitelja odbija.

II. Nalaže se tužitelju da naknadi tuženiku parnični trošak u iznosu od 256,64 EUR u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelj je dana 1. listopada 2025. podnio ovršni prijedlog kojim od tuženika potražuje sveukupno iznos od 188,88 EUR sa zakonskim zateznim kamatama uz

naknadu troška ovršnog postupka, na ime neplaćenih dugovanja za period od 10/2024 do 02/2025 godine., temeljem čega je javni bilježnik Marin Belavić 21. listopada 2025. godine donio Rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave pod posl.br. Ovrv-22143/2025.

U odnosu na doneseno rješenje tuženik je pravodobno podnio prigovor osporavajući rješenje u cijelosti te visinu i osnovu potraživanja. Također, osporava dugovanje prema ovrhovoditelju i vjerodostojnost izvatka iz poslovnih knjiga, te ističe da ga ovrhovoditelj nije upozoravao da postoji dugovanje i stoga da nije jasna pravna osnova za potraživanje od strane navedenog.

Po izjavljenom prigovoru Rješenjem Općinskog suda u Rijeci od 9. siječnja 2026., posl.br. Povrv-587/2025-3, Rješenje o ovrsi stavljeno je izvan snage i ukinute su sve provedene ovršne radnje, te je određeno da će se postupak nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga. Ujedno je tužitelj upozoren da je u roku od 15 dana od primitka ovog rješenja podneskom dužan iznijeti sve činjenice na kojima temelji svoje zahtjeve i predložiti potrebne dokaze za utvrđenje iznesenih činjenica. Tuženik je upozoren da je u roku od 15 dana od primitka tužiteljevog podneska iz točke 3. ovog rješenja podneskom dužan iznijeti sve činjenice na kojim temelji svoje zahtjeve i predložiti potrebne dokaze za utvrđenje iznesenih činjenica. Stranke su upozorene da je postupak u sporovima male vrijednosti pisani postupak te da će sud održati ročište samo ako isto smatra potrebnim radi provođenja dokaznog postupka ili ako jedna od stranaka podnese takav obrazloženi prijedlog, koji prijedlog može biti i odbijen ako sud smatra s obzirom na okolnosti slučaja da se pravično vođenje postupka može osigurati i bez održavanja ročišta. (sve u skladu sa čl. 461 a st. 3., 4. , 6. i 7. ZPP-a)

Tužitelj u podnesku od 05. veljače 2026. godine navodi da vjerodostojna isprava koja je temelj potraživanja iz prijedloga za ovrhu udovoljava uvjetima iz Ovršnog zakona (NN 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22, 06/24) kao i da je prijedlog za ovrhu izrađen u cijelosti u skladu s navedenim zakonom. Nadalje, iskazuje da je tuženik dana 07. lipnja 2024. godine, sukladno odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama (NN 76/22, 14/24 dalje: ZEK), Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga (NN 86/2023 dalje: Pravilnik) te Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/22, 59/23 dalje: ZZP) a temeljem Zahtjeva za zasnivanje ugovornog odnosa br. 7906760589 (dalje: Zahtjev), sklopio pretplatnički odnos na daljinu s Telemach Hrvatska d.o.o. (dalje: Telemach) kao pružateljem usluga za tarifu Paket UNLIMITED, na neodređeno vrijeme uz obvezno trajanje ugovora od 24 mjeseca. Sukladno Općim uvjetima poslovanja teleoperatera, za valjanost ugovora sklopljenog putem web shopa nije potreban potpis korisnika, ali je potrebno dati potvrdu suglasnosti elektroničkim putem jer se u suprotnome pretplatnički ugovor neće smatrati sklopljenim, a koju je tuženik elektroničkim putem istoga dana dao. Nadalje, iskazuje da su temeljem sklopljenog ugovora ovršeniku izdavani računi za izvršene usluge, te da je pretplatnički odnos raskinut s danom 28. siječnja 2025. godine zbog nepodmirenog dugovanja. Sukladno Općim uvjetima poslovanja, tuženik je bio obavezan platiti nepodmirena dugovanja, a s obzirom da to nije učinio, ovrhovoditelj je javnom bilježniku podnio prijedlog za ovrhu temeljem koje je izdano rješenje. Nadalje, temeljem Ugovora

o cesiji od dana 29. kolovoza 2025. godine koji je zaključen između ovrhovoditelja i Telemacha, ovrhovoditelj je otkupio od navedenog i tražbinu koju ima prema ovršeniku, a o kojem je otkupu obavješten dopisom od dana 09. rujna 2025. godine. Iskazuje da činjenica o postojanju dospjelog, a neplaćenog potraživanja proizlazi iz vjerodostojne isprave priložene uz predmetni prijedlog za ovrhu kao i prijepis računa s detaljnim ispisom prometa.

Tuženik je u podnesku od 03. ožujka 2026. iskazivao da ugovorni odnos temeljem kojeg tužitelj potražuje utuženi iznos nije niti nastao. Naime, Telemach nije postupao sukladno propisima mjerodavnim za zasnivanje ugovornog odnosa na daljinu. Navedeni nisu tuženiku, kao potrošaču, koji u odnosu na trgovca ima manje znanja i informacija, ukazali na sve relevantne činjenice i okolnosti bitne za zasnivanje pretplatničkog odnosa čime je došlo do nepoštenog postupanja na štetu potrošača koji se u ovom slučaju u smislu Direktive 2011/83/EU ima smatrati „ranjivim potrošačem“. Posljedično, tuženik je lišen bilo kakvog utjecaja na ranije sastavljene uvjete trgovca, čime je doveden u neravnopravan položaj čime se takva poslovna praksa smatra agresivnom i štetnom u odnosu na prava i interese tuženika. Iskazuje da se pojedine ugovorne odredbe, sukladno čl. 54. ZZP-a imaju smatrati nepoštenima, čime su posljedično, sukladno čl. 59. ZZP-a, ništetne. Nadalje, iskazuje da nije dostavljen račun u tiskanom obliku koji je sukladno dostavljenoj dokumentaciji od strane tužitelja nužan u svrhu zasnivanja ili izvršavanja ugovornog odnosa, niti tužitelj dokazuje suprotno. Također, iz Zahtjeva proizlazi da nije označena mogućnost da je tuženik svojim potpisom, kao korisnik, izričito potvrdio da ga je Telemach na jasan način upoznao i uručio mu sastavne dijelove ugovora, već je označeno da će korisnik preuzeti isto na mrežnoj stranici navedenog operatera, a čiji značaj korisnik nije shvatio niti je mogao shvatiti obzirom da je postupanje trgovca protivno odredbama ZZP-a. Nadalje, tuženiku se nikada nije dostavio ugovor na „trajnom mediju“ a upućivanje tuženika na link-mrežnu poveznicu prodavatelja se ne može, niti se smatra dostavom trajnim medijem na što upućuje i praksa Suda EU. Također, prilikom prenošenja informacija sam potrošač nije dužan poduzimati nikakve posebne i dodatne radnje jer je dužnost trgovca informirati ga. Zahtjev na koji se tužitelj poziva ne sadrži podatke o adresi elektroničke pošte tuženika putem koje bi isti iskazao svoju suglasnost i uopće bio dostupan za informatičku aktivnost, a bez potvrde suglasnosti, kako i sam Telemach navodi, ugovor se neće smatrati niti sklopljenim. Nadalje, iz priložene dokumentacije tužitelja proizlazi kako bi u svrhu zasnivanja pretplatničkog odnosa bila izrađena preslika osobne iskaznice tuženika što ne odgovara istini, niti se isti dokazuje. U odnosu na navod tužitelja da bi predmetnom postavljanju zahtjeva prethodilo cediranje tražbine od strane Telemacha, ističe kako nikada nije primio notifikaciju da bi tražbina bila ustupljena ovdje tužitelju, niti isti dokazuje da bi njemu takvo očitovanje doista bilo i učinjeno. Ističe da je osoba narušena zdravlja te korisnik invalidske mirovine u minimalnom iznosu, bez ikakvog informatičkog znanja.

Tužitelj je u podnesku od 13. travnja 2026. isticao da je tuženik samostalno zatražio sklapanje ugovora i zaprimio pošiljku nakon što su mu svi ugovorni podaci bili nedvosmisleno predloženi i dostupni, te da unatoč tome što je imao pravo u roku od 14 dana jednostrano i bez naknade raskinuti ugovorni odnos, to nije učinio. Nadalje,

tužitelj ističe da je prethodno dostavio dokumentaciju iz koje je vidljivo da ugovor objedinjuje obvezan sadržaj i da je cjelokupni postupak sklapanja samog ugovora proveden sukladno propisima. Također, slika ekrana sustava dokazuje da je tuženik preuzeo pošiljku u kojoj je ugovorna dokumentacija bila predana tuženiku u fizičkom obliku, odnosno na trajnom mediju. Iskazuje da uputnica za pregled u vezi psihičkog poremećaja koju je tuženik dostavio ne dokazuje da navedeni doista i boluje od bolesti navedenoj u uputnici. Također, nije dostavio odluku nadležnog tijela kojom bi mu bila oduzeta poslovna sposobnost u djelu raspolaganja imovinom, slijedom čega nije dokazao da je bio fizički ili zakonski onemogućen sklopiti predmetni ugovor.

Tuženik je u podnesku od 28. svibnja 2026. godine iskazivao da mu nije dostavljena nikakva potvrda o sklopljenom ugovoru, čime se, sukladno čl. 73. ZZP i Zahtjevu, Zahtjev ne može smatrati važećim. Nadalje, u Zahtjevu postoji samo potpis i žig Telemacha, dok tuženikovog potpisa nema. Iskazuje da fotografija ekrana sustava nije i ne može biti dokaz da je nešto preuzeo niti postoji bilo kakva povratna potvrda suglasnosti od njegove strane. Navodi tužitelja da nije doveden u podređen položaj su netočni jer je, kao potrošač, u financijskog asimetriji u odnosu na Telemach te ne raspolaže jednakim brojem informacija i ne može utjecati na određene elemente i uvjete pravnog posla.

Na ročištu održanom dana 14. rujna 2026. godine (list 227-228 spisa) zamjenica punomoćnika tužitelja ustrajala je kod tužbe i tužbenog zahtjeva te je uložila u spis saldo karticu, dok je zamjenica punomoćnika tuženika izlagala kao u odgovoru na tužbu i svim podnescima.

Radi pravilnog utvrđenja činjeničnog stanja, sud je proveo dokaze uvidom u spisu priležeću materijalnu dokumentaciju i to izvadak iz poslovnih knjiga (list 9 spisa), Zahtjev za zasnivanje ugovornog odnosa br. 7906760589 (list 42-48 spisa), slika ekrana sustava (list 49 spisa), račun br. 1005102677/R900/900 (list 50-53 spisa), račun br. 1005804716/R900/900 (list 55-58 spisa), račun br. 1006362818/R900/900 (list 60-63 spisa), račun br. 1006926196/R900/900 (list 65-68 spisa), račun br. 1000139675/R900/900 (list 69-72 spisa), izvadak iz sudskog registra za Telemach (list 73-81 spisa), Opći uvjeti poslovanja Telemach (list 82-190 spisa), Ugovor o cesiji od dana 29. kolovoza 2025. godine (list 191-198 spisa), specifikacija ugovora o cesiji (list 199-201 spisa), obavijest o prijenosu potraživanja od dana 9. rujna 2025. godine (list 202-208 spisa), uputnica za psihijatriju za Damira Domijanija od dana 21. kolovoza 2025. godine (list 213 spisa), saldo kartica (list 231 spisa).

Nakon ocjene svih dokaza u smislu članka 8. ZPP-a, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan.

U ovom postupku je sporna osnovanost tužbenog zahtjeva, odnosno sporno je da li je prethodnik tužitelja Telemach s tuženikom sklopio pretplatnički odnos na daljinu temeljem Zahtjeva.

Sukladno čl. 4. st. 49. ZZP-a ugovor na daljinu je ugovor sklopljen između trgovca i potrošača u okviru organiziranog sustava prodaje ili pružanja usluge bez istodobne fizičke prisutnosti trgovca i potrošača na jednome mjestu, pri čemu se do trenutka sklapanja ugovora te za sklapanje ugovora isključivo koristi jedno ili više sredstava daljinske komunikacije.

Iz zahtjeva koji tužitelj prilaže kao dokaz sklapanja predmetnog ugovora proizlazi da za valjanost ugovora sklopljenog na daljinu nije potreban potpis korisnika, ali je potrebno da navedeni to učini na zakonom propisan način. Slijedom navedenog, Zahtjev predviđa da se, kada korisnik sklapa ugovor bez kupnje uređaja, suglasnost daje plaćanjem prvog računa ili elektroničkim putem, pri čemu se elektronička suglasnost daje potvrđivanjem linka koji se korisniku dostavlja putem SMS poruke ili na kontakt adresu elektroničke pošte, te izričito određuje da se ugovor neće smatrati sklopljenim pod dogovorenim uvjetima bez potvrde suglasnosti.

Navedeni Zahtjev ne sadrži potpis tuženika niti njegovu adresu elektroničke pošte, a tuženik nije označio niti kućicu kojom se (potpisom zahtjeva) izričito potvrđuje da je Telemach korisnika na jasan način upoznao i uručio mu Sastavne dijelove ugovora.

Odredbe čl. 140. st. 2. i 6. ZEK-a, čl. 72. ZZP, kao i čl. 6. st. 1. i čl. 8. Direktive 2011/83/EU o pravima potrošača, ukazuju na obvezu trgovca, odnosno operatora, da potrošača prije sklapanja ugovora na daljinu na jasan i razumljiv način informira o svim bitnim obilježjima ugovora, odnosno pravima i obvezama koje iz njega proizlaze. Pri tome je osobito potrebno imati u vidu položaj potrošača koji ugovor sklapa na daljinu putem interneta, bez neposrednog kontakta s trgovcem i bez mogućnosti neposrednog uvida u ugovornu dokumentaciju i njezino pojašnjenje, zbog čega je od posebne važnosti da mu prije sklapanja ugovora budu pružene potpune, jasne i razumljive informacije te da bude moguće utvrditi da je s takvim informacijama doista upoznat. U predmetnom slučaju, iz Zahtjeva proizlazi da tuženik nije označio kućicu kojom izričito potvrđuje da ga je Telemach na jasan način upoznao i uručio mu sastavne dijelove ugovora, iz čega proizlazi da tuženik prije sklapanja ugovora nije bio na propisani način upoznat s njegovim sadržajem i obvezama koje iz njega proizlaze.

Odredbe čl. 69. st. 1. i 76. ZZP, čl. 140. st. 3. ZEK, čl. 10. st. 4. Pravilnika te čl. 8. st. 1. i 7. Direktive 2011/83/EU propisuju dužnost i obvezu trgovca (operatora) da potrošaču ugovornu dokumentaciju tj. potvrdu o sklopljenom ugovoru, učini dostupnom odnosno dostavi na trajnom mediju, na način koji potrošaču omogućuje njezino čuvanje i kasniju uporabu. Također, i sam prednik tužitelja u svojim Općim uvjetima poslovanja u čl. 7.1.4. navodi da se u slučaju sklapanja ugovora putem interneta Telemach obvezuje korisniku bez odgode, dostaviti potvrdu o sklopljenom ugovoru na trajnom mediju. Naime, iz same slike ekrana priložene od strane tužitelja ne proizlazi niti se dokazuje da je sam tuženik zaprimio ugovornu dokumentaciju tj. na bilo koji način potvrdio njezin primitak niti da je dao potvrdu suglasnosti za sklapanje ugovora a temeljem čega, uzimajući u obzir da teret dokazivanja, sukladno čl. 64. ZZP-a, leži na trgovcu,

dostavljena slika zaslona ne predstavlja dokaz o stvarnom primitku ugovorne dokumentacije niti o očitovanju volje tuženika za sklapanje ugovora.

Također, sama dostupnost ugovorne dokumentacije na internetskoj stranici tužitelja ne predstavlja dostavu dokumentacije na trajnom mediju, kako je to pojasnio Sud Europske unije u predmetu C-49/11, Content Services. Naime, nije dovoljno da su informacije dostupne putem poveznice na web-stranici trgovca jer se sadržaj takve stranice može naknadno izmijeniti, pa potrošaču nije zajamčeno da će informacije moći sačuvati i ponovno pregledati u neizmijenjenom obliku. Pritom se od potrošača ne može očekivati da samostalnim traženjem, otvaranjem poveznica i drugim dodatnim radnjama naknadno pronalazi informacije koju mu je trgovac dužan učiniti dostupnim.

Iako tužitelj u svojim Općim uvjetima predviđa mogućnost davanja potvrde suglasnosti plaćanjem prvog računa, činjenica da je tuženik podmirio nekoliko računa koje mu je tužitelj ispostavio sama po sebi nije dostatna za zaključak da je time tuženik dao suglasnost za sklapanje predmetnog ugovora. Naime, iz provedenih dokaza nije razvidno da je navedeni prije plaćanja zaprimio ugovornu dokumentaciju niti da je samim plaćanjem nedvojbeno očitovao svoju volju za sklapanjem ugovora pod uvjetima sadržanim u toj dokumentaciji. Takvo pravno shvaćanje zauzeto je i u presudi Općinskog suda u Splitu, poslovni broj Povrv-1828/2021-15, u kojoj je, unatoč tome što je prvi račun bio plaćen zaključeno da plaćanje prvog računa samo po sebi ne predstavlja dokaz da je ugovor na daljinu uistinu i sklopljen, osobito imajući u vidu da trgovac nije dokazao da je potrošaču dostavio predugovorne obavijesti na trajnom mediju.

Nadalje, sud je uzeo u obzir i posebnu osjetljivost tuženika kao potrošača. Naime, čl. 34. st. 2. ZZP-a propisuje da se poslovna praksa prema posebno osjetljivoj skupini potrošača procjenjuje iz perspektive prosječnog člana te skupine, dok navedeno proizlazi i iz čl. 5. st. 3. Direktive 2005/29/EZ. Nadalje, točka 34. preambule Direktive 2011/83/EU nalaže trgovcu da pri pružanju predugovornih informacija uzme u obzir posebne potrebe posebno ranjivih potrošača. U konkretnom slučaju tuženik se nalazi u izrazito nepovoljnom socijalnom položaju, nema vlastitu stabilnu adresu već koristi adresu prihvatilišta, a postoje i naznake zdravstvenih odnosno psihičkih poteškoća, što je, u okolnostima ugovaranja na daljinu, relevantno pri ocjeni zahtjeva profesionalne pažnje i načela savjesnosti i poštenja. Slijedom navedenog, postupanje tužitelja protivno je zahtjevima profesionalne pažnje i načelu savjesnosti i poštenja te predstavlja nepoštenu poslovnu praksu u smislu ZZP-a.

Iz dokaza koji prileže spisu utvrđeno je da je između tužitelja i Telemacha sklopljen Ugovor o cesiji te da je predmetna tražbina ustupljena tužitelju, međutim, nije dokazano da je tuženik o navedenom ustupanju bio obaviješten, odnosno da mu je obavijest o cesiji uredno dostavljena. Ovo pitanje međutim, nije od odlučnog značaja za ovaj predmet budući da tužitelj nije dokazao ni postojanje valjano sklopljenog ugovora iz kojeg bi predmetna tražbina proizlazila.

Slijedom svega navedenog, tužitelj nije dokazao da su ispunjene zakonske pretpostavke za sklapanje ugovora na daljinu, te je temeljem čl. 451. st. 3. ZPP-a, valjalo odlučiti kao u točki I. izreke presude.

Budući da je tuženik u cijelosti uspio u ovom postupku, sukladno čl. 154. st. 1. u vezi s čl. 155. ZPP-a, valjalo mu je priznati troškove postupka u cijelosti i to troškove zastupanja po punomoćniku u visini određenoj prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ br. 138/23., 107/25.). Tuženiku je priznat trošak u iznosu od 50,00 EUR za sastavljanje prigovora protiv rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave od 3. studenoga 2025. godine (Tbr. 11. t. 1.) te troškovi za sastavljanje dva podneska od 3. ožujka 2026. godine i 28. svibnja 2026. godine u ukupnom iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 8. t. 1.). Nadalje, tuženiku je priznat trošak u iznosu od 50,00 EUR za zastupanje na ročištu dana 14. rujna 2026. godine (Tbr. 9. t. 1.) sve uz priznanje 25% PDV-a, a odmjereno sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Tuženiku je priznat trošak sudske pristojbe na prigovor u iznosu od 6,64 EUR stoga ukupni trošak iznosi 256,64 EUR. Tuženiku nije priznat troška pristupa na ročište za objavu odluke jer se ne radi o trošku nužnom za donošenje odluke sve u smislu odredbe čl. 155 st. 1 ZPP-a, a stranke mogu pored toga presudu preuzeti i na e oglasnoj ploči. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u točki II. izreke presude.

U Rijeci 14. listopada 2026.

S u d a c
Katarina Bajčić Ivančević

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od

15 dana od dana primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud u RH.

Ova presuda može se pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9., 10. i 11. ZPP -a i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-98463**

Kontrolni broj: **0975d-c688b-1c710**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.